

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **ASTUR Jeseník, s.r.o.**, se sídlem Na Slatince 3279/3, Praha 10 - Záběhlice, IČ: 268 23 209, zastoupen JUDr. Filipem Seifertem, MBA, advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1 - Nové Město, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č.j. 40268/15/5100-41453-711484,

takto:

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 24. 11. 2015, č.j. 40268/15/5100-41453-711484, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 580,50 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Filipa Seiferta, MBA, advokáta.

Odůvodnění:

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2015, č.j. 40268/15/5100-41453-711484 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 7 ze dne 1. 4. 2015, č.j. 1716729/15/2007-00540-108308 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo vyhověno části návrhu žalobce na vyloučení majetku (hotovost a zboží) z daňové exekuce vedené proti společnosti QANTO CZ s.r.o., se sídlem Bubenská 8a/943, Praha 7 - Holešovice, IČ: 259 69 714 (dále jen „QANTO CZ“), a ve zbývající části návrhu (manipulační technika) bylo rozhodnuto tak, že o této části bude vydáno samostatné rozhodnutí, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě obsáhle zopakoval průběh řízení, přičemž soud tento přehled uvede níže až v příslušné pasáži tohoto rozsudku.
- [3] Žalobce v podané žalobě namítal porušení překážky litispendence. Uvedl, že v exekučních řízeních proti společnosti QANTO CZ byl porušen zákaz litispendence, a proto je druhá exekuce nezákonná, přičemž z toho důvodu lze konstatovat, že zabavení movitých věcí, o které žalobce opakovaně žádal, taktéž není v souladu se zákonem. Žalobce dále uvedl, že Finanční úřad pro Prahu 7 vedl v minulosti proti společnosti QANTO CZ již jednu exekuci, a to k vymožení povinnosti uložené prvním zajišťovacím příkazem ze dne 6. 10. 2014, následně pak přistoupil k vydání druhého zajišťovacího příkazu ze dne 27. 11. 2014, přičemž oba tyto zajišťovací příkazy ukládaly společnosti QANTO CZ z totožných důvodů totožnou povinnost. Zároveň byl druhý příkaz vydán v době, kdy ještě probíhalo řízení o prvním zajišťovacím příkazu, jelikož rozhodnutí, kterým bylo zastaveno řízení o prvním zajišťovacím příkazu, nebylo v době vydání druhého zajišťovacího příkazu v právní moci – společnost QANTO CZ se vzdala odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení až přípisem ze dne 1. 12. 2014. Žalobce tak namítl, že z těchto důvodů nebylo možné, aby Finanční úřad pro Prahu 7 zahájil další řízení v totožné věci, druhý zajišťovací příkaz tak byl vydán v rozporu s ustanovením § 101 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).
- [4] Žalobce dále v podané žalobě zdůraznil, že návrhem na vyloučení majetku požádal o vyloučení některých movitých věcí z daňové exekuce, které prokazatelně a jednoznačně spadají do jeho vlastnictví. Tento majetek žalobce specifikoval v tabulce na str. 7 až 9 podané žaloby – jednalo se celkem o 12 položek (písm. a – l) typu hotovost, zboží a manipulační technika. Žalobce dále uplatnil námitky ohledně pokladní hotovosti. Shrнул, že navrhoval vyloučení peněžních prostředků z daňové exekuce v celkové výši 1.040.666 Kč, a uváděl skutečnosti, kterými dokládal své vlastnické právo k pokladním hotovostem uvedeným pod položkami a) až g). V této souvislosti žalobce dále namítal porušení ustanovení § 179 odst. 2 věta třetí daňového řádu, jelikož o návrhu žalobce na vyloučení majetku nebylo doposud pravomocně rozhodnuto, avšak tyto peněžní prostředky byly již Finančním úřadem pro Prahu 7 použity na úhradu povinnosti vymáhané v rámci druhé exekuce.
- [5] Dále žalobce namítal, že ani společnosti QANTO CZ ani jemu nebyla poskytnuta možnost být přítomen při provádění soupisu věcí, jelikož o zahájení provádění soupisu nebyli informováni, čímž došlo k porušení jeho práv. Dále namítal, že Finanční úřad pro Prahu 7 v rozporu s ustanovením § 179 odst. 2 daňového řádu rozhodl o návrhu žalobce až dne 1. 4. 2015, tj. ve lhůtě téměř 4x delší než zákonem uložené, přičemž po celou tuto dobu finanční úřad prostředky stále disponoval. Dále namítal, že se žalovaný nezabýval jeho argumenty uvedenými ve vyjádření ze dne 4. 11. 2015.
- [6] Žalobce rovněž uplatnil námitky k prokázání vlastnického práva k ostatnímu majetku, a to ke zboží umístěnému v Krnově a v Jeseníku. Zdůraznil, že návrh na vyloučení majetku podával v prosinci 2014, avšak nové protokoly o soupisu věcí mu byly doručeny až dne 9. 3. 2015, a proto po něm není možné požadovat jinou identifikaci zboží než tu, kterou již ve věci učinil. Uvedl, že pokud se finanční úřady dostaly do situace, kdy nejsou schopny věci, o jejichž vyloučení z daňové exekuce žalobce žádal, odlišit od ostatních věcí stejného druhu, pak takovou situaci lze přičítat pouze jim a nelze její následky přenášet na žalobce. K postupu daňových exekutorů pak žalobce uvedl, že tito nepostupovali v souladu s vyhláškou č. 32/1997 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, neboť neoznačili

sepisované věci náležející žalobci tak, aby nebyly zaměnitelné s jinými sepisovanými věcmi.

- [7] Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí. Uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí odůvodnil svůj právní názor, který vycházel ze zjištěného skutkového a právního stavu předmětné věci.
- [8] K námitce porušení překážky litispendence žalovaný uvedl, že výhrada tohoto charakteru by byla relevantní pouze za situace, pokud by byla uplatněna v rámci odvolacího řízení vedeného proti druhému zajišťovacímu příkazu ze dne 27. 11. 2014. K tomuto v předmětném případě došlo, přičemž daná výtka byla vypořádána v odůvodnění rozhodnutí o odvolání ze dne 30. 12. 2014, č.j. 35005/14/5100-41453-711090. Žalovaný tak konstatoval, že pokud by se tato výhrada stala předmětem i zde přezkoumávaného průběhu daňového řízení, pak by své rozhodnutí žalovaný zatížil významným procesním pochybením, když by byla porušena zásada *ne bis in idem*.
- [9] K žalobcem předložené dokumentaci prokazující jeho vlastnictví žalovaný uvedl, že faktury o dané situaci vypovídají pouze z účetního hlediska, nejsou však způsobilé podat jakékoliv informace o deklarovaném vlastnickém právu. Žalovaný dále upřesnil, že případná úhrada kupní ceny není současnou právní úpravou předepisována jako jedna ze zákonných podmínek pro převod vlastnického práva dle ustanovení § 1101 občanského zákoníku, neboť se v tomto případě jedná o movité věci určené dle druhu, kde platí, že k tomuto může dojít nejdříve okamžikem účinnosti smlouvy. K dané právní skutečnosti však nemůže dojít dříve, než jsou tyto druhově určené věci odlišeny od jiných téhož druhu, přičemž důkazní břemeno o tom, že druhově určená věc je dostatečně odlišena, nese osoba, která se tohoto zjištění dovolává. K dodacím listům a převodním dodacím listům žalovaný uvedl, že tato dokumentace osvědčuje faktický pohyb na dokladu uvedených movitých věcí, nikoliv jestli subjektům zde specifikovaným svědčí vlastnické právo. Totéž stanovisko učinil žalovaný i vůči Rámcové kupní smlouvě ze dne 6. 1. 2014.
- [10] K námitkám týkajícím se pokladní hotovosti žalovaný uvedl, že jestliže daný majetek nebyl předmětem dotčené daňové exekuce, o čemž svědčí obsah spisového materiálu, pak je zcela nasnadě uzavřít, že námitky se mívají s rozsahem přezkumu. V této souvislosti pak žalovaný odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí. K námitce, že žalobci ani dlužníkovi nebyla poskytnuta možnost být přítomen při provádění soupisu věcí dle ustanovení s odkazem na ustanovení § 204 odst. 3 daňového řádu, žalovaný uvedl, že tento závěr tkví v nesprávném výkladu dané právní normy, kterou je nutné vzít na zřetel ve spojení s ustanovením § 208 odst. 6 téhož zákona, která primárně sleduje ochranu věřitele (zde správce daně), kdy jejím smyslem a účelem není, aby za jakýchkoliv okolností zajistila přítomnost dlužníka, popř. třetí osoby při realizaci daného úkonu. Dále uvedl, že mu bylo nejasné, proč žalobce v textu odvolání neodkazoval na protokoly o soupisu věcí pořízené během druhé daňové exekuce, když je v daný okamžik měl k dispozici. K porušení ustanovení § 179 odst. 1 daňového řádu v nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná pouze o pořádkové ustanovení.
- [11] K námitkám ohledně prokázání vlastnického práva k movitým věcem žalovaný uvedl, že z protokolu o soupisu věcí tvrzení paní Matuškové nevyplývá, jelikož je v něm uvedeno, že „všechny movité věci vč. automobilu, nacházející se v areálu velkoskladu jsou ve vlastnictví spol. QANTO CZ s.r.o.“ K zavedené obchodní praxi žalovaný uvedl, že žalobce nepředložil argumentaci konkurující té, která byla uvedena v napadeném rozhodnutí, když se omezil

pouze na obecné právní závěry bez hlubší analýzy. K odkazu na ustanovení § 1101 občanského zákoníku žalovaný uvedl, že toto setrvalo pouze v rovině tvrzení, přičemž tak není možné osvědčit daná sdělení jako průkazná pro předmětný případ, konkrétně ta, jež se týkala údajného odlišení navrhovaných věcí od jiných věcí téhož druhu (zejména co do jejich označení a počtu). Dále uvedl, že rovněž domněnka, že Finanční správa ČR nebyla schopna oddělit navrhované movité věci od ostatních téhož druhu, je pouhou spekulací bez reálného základu. Závěrem svého vyjádření pak žalovaný konstatoval, že se v napadeném rozhodnutí podrobně vyjádřil ke všem jak v odvolání, tak v podání ze dne 4. 11. 2015 uplatněným námitkám.

- [12] Soud v průběhu řízení zjistil, že společnost QANTO CZ podala proti exekučnímu příkazu ze dne 3. 12. 2014 žalobu k Městskému soudu v Praze, která byla rozsudkem ze dne 31. 12. 2017, č.j. 9Af 82/2014-92 zamítnuta. Společnost QANTO CZ podala proti tomuto rozsudku kasační stížnost vedenou u Nejvyššího správního soudu pod sp.zn. 4 Afs 21/2018, o které nebylo doposud rozhodnuto. Soud dále zjistil, že společnost QANTO CZ podala u zdejšího soudu žalobu proti rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 30. 12. 2014, č.j. 35005/14/5100-41453-711090, jímž bylo zamítnuto odvolání této společnosti proti zajišťovacímu příkazu ze dne 27. 11. 2014. V této věci vedené pod sp.zn. 8Af 12/2015 bylo na den 27. 3. 2019 nařizeno ústní jednání. Usnesením ze dne 21. 3. 2019, č.j. 6Af 9/2016-71, proto soud řízení v nyní rozhodované věci přerušil, neboť ze správního spisu vyplývalo, že se v případě správních rozhodnutí, která jsou napadena citovanými žalobami u zdejšího soudu, jedná o rozhodnutí, která mají bezprostřední vliv na správní rozhodnutí přezkoumávané v nyní projednávané věci.
- [13] Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti společnosti QANTO CZ proti rozsudku zdejšího soudu ve věci sp.zn. 9Af 82/2014 (exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014) tak, že ji rozsudkem ze dne 10. 3. 2020, č.j. 4 Afs 21/2018-104, zamítl. Zdejší soud naopak rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, č.j. 8Af 12/2015-55, zrušil zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014. Tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č.j. 9 Afs 148/2019-49. Konečnými rozhodnutími ve věcech vedených u Městského soudu v Praze pod sp.zn. 9Af 82/2014 a sp.zn. 8Af 12/2015, resp. na ně navazujícími rozsudky Nejvyššího správního soudu sp.zn. 4 Afs 21/2018 a sp.zn. 9 Afs 148/2019, tak odpadl důvod, pro který bylo řízení u zdejšího soudu přerušeno. Soud proto následně usnesením ze dne 3. 2. 2022, č.j. 6Af 9/2016-83, rozhodl o pokračování v řízení.
- [14] V mezidobí zaslal žalobce soudu podání ze dne 10. 6. 2019, ve kterém uvedl, že rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2019, č.j. 8Afs 12/2015-55, byl zrušen i samotný zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014, č.j. 6731794/14/2007-00540-108308. Dle žalobce jde o zásadní skutečnost, která má dopad i do nyní vedeného řízení, neboť svědčí o nezákonnosti celé exekuce od samého počátku, a tím i o nezákonnosti zajištění movitých věcí žalobce. Na základě předmětného rozsudku lze konstatovat, že zajišťovací příkaz byl od počátku vydán v rozporu se zákonem; tento zajišťovací příkaz pak byl exekučním titulem v exekuci, která byla nařizována exekučním příkazem ze dne 3. 12. 2014, č.j. 6834526/14/2007-00540-108308, tj. v exekuci, do které směřuje návrh na vyloučení majetku. Tato exekuce je tak s ohledem na nezákonnost zajišťovacího příkazu nezákonná – zajištění movitých věcí, resp. jejich nevrácení, o které žalobce opakovaně žádal, je také nezákonné. Tato skutečnost pak dle žalobce nemohla být následně zkonvalidována žádnou právní skutečností, a to ani např. dodatečnými platebními výměry vydanými Finančním úřadem pro Pardubický kraj, územní pracoviště ve Svitavách dne 8. 7. 2015, tedy více než

po 7 měsících od vydání nezákonného zajišťovacího příkazu. V této souvislosti pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Afs 28/2011-181. Dle žalobce je tak nutné přihlídnout k počáteční nezákonnosti zajišťovacího příkazu.

- [15] Z úřední činnosti je soudu známo, že dne 27. dubna 2022 vyhlásil zdejší soud ve věci sp. zn. 5 Af 60/2015, rozsudek, jímž zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2015, č.j. 5300938/15/2000-11540-105418 (tímto napadeným rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce společnosti Potamos CZ, s.r.o. – dříve QUANTO CZ, s.r.o. – proti exekučnímu příkazu vydanému Finančním úřadem pro hlavní město Prahu, Územní pracoviště pro Prahu 7 ze dne 3. 12. 2014, č.j. 6834526/14/2007-00540-108308), a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
- [16] Při ústním jednání konaném před soudem dne 21. 4. 2022 a dne 28. 4. 2022 setrvali účastníci řízení na svých dříve uplatněných argumentech.
- [17] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [18] Dne 6. 10. 2014, pod č.j. 5825091/14/2007-25200-180308, vydal Finanční úřad pro Prahu 7 první zajišťovací příkaz, kterým společnosti QANTO CZ uložil povinnost složit jistotu ve výši 164.364.473 Kč na úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2014. Na jeho základě byla exekučním příkazem ze dne 7. 10. 2014, č.j. 5830830/14/2007-25200-180308, zahájena daňová exekuce. Rozhodnutím ze dne 27. 11. 2014, č.j. 6642811/14/2007-00540-108308, bylo konstatováno, že se zajišťovací příkaz stal dne 7. 11. 2014 neúčinným, a současně rozhodnutím č.j. 6711442/14/2007-00540-108308 byla exekuce zastavena.
- [19] Dne 17. 10. 2014 podal žalobce návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Finanční úřad pro Prahu 7 řízení o tomto návrhu rozhodnutím ze dne 11. 12. 2014, č.j. 6790859/14/2007-00540-108308 zastavil, jelikož se právní titul (první zajišťovací příkaz) stal neúčinným.
- [20] Dne 27. 11. 2014, pod č.j. 6731794/14/2007-00540, vydal Finanční úřad pro Prahu 7 druhý zajišťovací příkaz, kterým opětovně společnosti QANTO CZ uložil povinnost složit jistotu ve výši 164.364.473 Kč na úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období od 1. 1. 2012 do 30. 6. 2014. Na jeho základě byla exekučním příkazem ze dne 3. 12. 2014, č.j. 6834526/14/2007-00540-108308, zahájena daňová exekuce. Předmětem tohoto exekučního příkazu byl i prodej movitých věcí, které byly původně zabaveny na základě exekučního příkazu ze dne 7. 10. 2014, č.j. 5830830/14/2007-25000-108308.
- [21] Dne 18. 12. 2014 podal žalobce návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce dle ustanovení § 179 daňového řádu, kterým se domáhal vyloučení movitých věcí – hotovosti, zboží a manipulační techniky.
- [22] Rozhodnutím ze dne 1. 4. 2015, č.j. 1716729/15/2007-00540-108308, Finanční úřad pro Prahu 7 podle ustanovení § 179 odst. 2 daňového řádu nevyloučil z daňové exekuce část žalobcem navrhovaných movitých věcí (hotovost a zboží). Ve zbývajících částech návrhu (manipulační technika) bylo správcem daně rozhodnuto tak, že o této části bude vydáno samostatné rozhodnutí z toho důvodu, že toho času byly prověřovány skutečnosti mající vliv na určení vlastnického práva.
- [23] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správce daně uvedl, že předmětné movité věci jsou věcmi zastupitelnými, tj. určenými druhově ve smyslu ustanovení § 499 občanského zákoníku.

Dále správní orgán argumentoval ustanovením § 1041 téhož zákona, které upravuje žalobu na vydání věci (tzv. reivindikační žaloby) jako ochrany vlastnického práva. Uvedl, že ačkoliv žalobce předložil četnou dokumentaci, tak jím nebyly zabavené movité věci blíže specifikovány tak, jak předpokládá právě toto ustanovení občanského zákoníku, neboť při realizaci zajišťovací exekuce nebyly tyto uskladněny či uloženy odděleně od ostatních movitých věcí téhož druhu, a proto nebylo možné rozlišit, zda žalobci svědčí vlastnické právo k zabaveným movitým věcem.

- [24] Rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015, č.j. 4899895/15/2007-00540-108308, bylo návrhu na vyloučení majetku v části týkající se manipulační techniky vyhověno a z daňové exekuce byly vyloučeny některé položky v tomto rozhodnutí specifikované. Ohledně manipulačního vozíku el. TOYOTA, typ/barva: SWE 120, výrobní číslo vozíku: 6320600, jehož součástí je stožár triplex hilo 4500 mm, výrobní číslo stožáru: 5702312, bylo řízení rozhodnutím ze dne 15. 7. 2015, č.j. 4900023/15/2007-00540-108308, zastaveno, jelikož dle správce daně žalobce pochybil při jeho identifikaci. Dne 3. 1. 2016 podal žalobce opětovný návrh na vyloučení tohoto manipulačního vozíku z daňové exekuce.
- [25] Proti rozhodnutí ze dne 1. 4. 2015 podal žalobce odvolání, ve kterém uplatňoval obdobné námitky jako v podané žalobě.
- [26] Výzvou ze dne 26. 10. 2015, č.j. 36486/15/5100-41453-711090, byl žalobce seznámen s odlišným právním názorem žalovaného spočívajícím v tom, že žalovaný neshledal případnou aplikaci tzv. reivindikační žaloby. Naopak se ztotožnil se závěrem správce daně, že navrhované movité věci jsou věci zastupitelné. Dále v této výzvě žalovaný uvedl, že předmětem daňové exekuce, která byla nařízena vydáním exekučního příkazu ze dne 3. 12. 2014, nebyly hotovostní prostředky v rozsahu, v jakém o návrhu žalobce ze dne 18. 12. 2014 správce daně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím, a proto měl být v této části návrh posouzen jako zjevně nepřijatelné podání. Dále zdůraznil, že je to žalobce (navrhovatel), který je povinen prokázat, že zde existuje právo k jím identifikovanému majetku, jež nepřipouští provedení daňové exekuce. Shledal, že dotčené písemnosti jak jednotlivě, tak ani v jejich vzájemné souvislosti neprokazují, že by žalobcem navrhované movité věci (zboží) měly být v jeho vlastnictví. Dále uvedl, že faktury o dané situaci vypovídají pouze z účetního hlediska, nejsou však způsobilé podat jakékoliv informace o vlastnickém právu, přičemž úhrada kupní ceny není současnou právní úpravou předepisována jako jedna ze zákonných podmínek pro převod vlastnického práva (ustanovení § 1101 občanského zákoníku). K převodu vlastnického práva u movitých druhově určených věcí nemůže dojít dříve, než jsou tyto odlišeny od jiných věcí téhož druhu, přičemž důkazní břemeno ohledně dostatečného odlišení nese osoba, která se tohoto zjištění dovolává. K dodacím listům a převodním dodacím listům žalovaný ve výzvě uvedl, že tato dokumentace osvědčuje faktický pohyb na dokladu uvedených movitých věcí, nikoliv jestli uvedeným subjektům svědčí absolutní majetkové právo. Žalobce se k této výzvě podáním ze dne 4. 11. 2015 vyjádřil.
- [27] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 11. 2015, č.j. 40268/15/5100-41453-711484, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [28] V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaný vyjádřil k námitkám žalobce uplatněným v odvolání a ve vyjádření ze dne 4. 11. 2015, přičemž argumentačně vycházel zejména z výše uvedené výzvy ze dne 26. 10. 2015 a dále podrobně hodnotil žalobcem předestřenou zavedenou obchodní praxi. Dospěl k závěru, že žalobce adekvátně argumentačně a

dokladově neosvědčil jím tvrzenou skutečnost, že mu k navrhovaným věcem svědčí právo ve smyslu ustanovení § 179 odst. 1 daňového řádu.

- [29] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, která jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [30] Podle ustanovení § 179 odst. 1 daňového řádu po nařízení daňové exekuce správce daně na návrh osoby, které svědčí právo k majetku nepřipouštějící provedení exekuce nebo osoby, které je exekučním příkazem ukládána povinnost ohledně takového majetku, popřípadě z moci úřední, rozhodnutím vyloučí z daňové exekuce majetek, kterému svědčí právo nepřipouštějící provedení exekuce; příjemcem tohoto rozhodnutí je dlužník a další osoby, které podaly návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce. Podle odst. 2 tohoto ustanovení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce rozhodne správce daně do 30 dnů. Proti rozhodnutí o vyloučení majetku z daňové exekuce se lze odvolat do 15 dnů ode dne jeho doručení. Po dobu řízení o návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce nelze majetek, který je předmětem návrhu, prodat.
- [31] K účelu citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Afs 394/2017 – 33: *„Účelem § 179 je poskytnout ochranu třetím osobám, odlišným od dlužníka, jejichž majetek byl exekucí postižen, ačkoli k tomuto majetku mají právo, jež exekuci nepřipouští. Plnění, jež se exekucí vymáhá, je zavázán poskytnout dlužník, a proto také pouze postižením jeho majetkové sféry může být pohledávka nuceně uspokojena. Třetí osoby musí být chráněny.“* Břemeno tvrzení i břemeno důkazní nese navrhovatel, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. Na správci daně pak je, aby v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (ustanovení § 8 odst. 1 daňového řádu) posoudil, zda předložené důkazy jsou s to prokázat tvrzení obsažená v návrhu (tedy to, že navrhovateli svědčí právo nepřipouštějící exekuci majetku).
- [32] V projednávaném případě se však soud vůbec důvody, proč nebylo vyhověno návrhu žalobce ze dne 18. 12. 2014, jímž se dle ustanovení § 179 daňového řádu domáhal vyloučení movitých věcí (hotovosti, zboží a manipulační techniky) z daňové exekuce, nezabýval. Neposuzoval tak vůbec „věcné“ žalobní námitky shrnuté v bodech [4] až [6] tohoto rozsudku.
- [33] Je tomu tak proto, že exekuční titul, na základě kterého byla zahájena daňová exekuce, v níž bylo rozhodováno o návrhu žalobce na vyloučení majetku dle ustanovení § 179 daňového řádu, byl v mezidobí zrušen zdejším správním soudem, rovněž pak bylo zrušeno rozhodnutí o námitkách proti vydanému exekučnímu příkazu.
- [34] Jak již bylo uvedeno již výše, tak samotný exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014 na prodej movitých věcí byl napaden společností QANTO CZ u zdejšího soudu. Rozsudkem ze dne 13. 12. 2017, č.j. 9Af 82/2014-92, byla žaloba zamítnuta. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 10. 3. 2020, č.j. 4 Afs 21/2018-104.
- [35] Společnost QANTO CZ však správní žalobou napadla i rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2014, č.j. 35005/14/5100-41453-711090, kterým bylo zamítnuto odvolání této společnosti proti zajišťovacímu příkazu ze dne 27. 11. 2014. Rozsudkem ze dne 27. 3. 2019, č.j. 8Af 12/2015-55, zdejší soud předmětný zajišťovací příkaz zrušil, přičemž NSS tento

rozsudek potvrdil svým rozsudkem ze dne 6. 1. 2022, č.j. 9 Afs 148/2019-49. Zdejší soud a ve shodě s ním NSS dospěl ve vztahu k zajišťovacímu příkazu ze dne 27. 11. 2014 k závěru, že jeho vydáním porušily daňové orgány zásadu zákonnosti (a další zásady), neboť vydaly druhý zajišťovací příkaz (pozn. soudu: první zajišťovací příkaz byl vydán dne 6. 10. 2014) k zajištění totožné, dosud nestanovené daně, přičemž i nadále nebylo možné učinit spolehlivý závěr o důvodné obavě ze ztížení či nemožnosti výběru daně, což je podmínka pro vydání zajišťovacího příkazu. Soudy dospěly k závěru, že správce daně nemůže po marném uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání dle ustanovení § 168 odst. 1 daňového řádu, a z toho vyplývající neúčinnosti vydaného zajišťovacího příkazu, vydat z těchto důvodů další zajišťovací příkaz, vztahující se k těmto zdaňovacím obdobím. Zároveň se vyslovily v tom smyslu, že neúčinný zajišťovací příkaz (tj. takový, který po marném uplynutí 30 denní lhůty pro rozhodnutí o odvolání pozbývá bez dalšího *ex lege* svou účinnost) zakládá ve smyslu ustanovení § 101 odst. 4 daňového řádu překážku *rei administrate*. Druhý zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014 tak nemohl být vůbec vydán.

[36] *De facto* těmito soudními rozhodnutími byla vypořádána námitka žalobce, týkající se porušení překážky litispendence, ve které žalobce namítal, že druhý zajišťovací příkaz byl vydán v rozporu s ustanovením § 101 odst. 4 daňového řádu, a proto je druhá exekuce nezákonná, a tím pádem je nezákonné i zabavení jeho movitých věcí.

[37] V rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č.j. 9 Afs 28/2011-181, NSS dovedl, že při přezkumu rozhodnutí vydaných v exekučním řízení je soud povinen přihlížet ke skutečnostem zpochybňujícím existenci exekučního titulu, byť by nastaly až po skončení exekučního řízení. Ve věci sp.zn. 9 Afs 28/2011 se jednalo o obdobnou věc, neboť exekučním titulem zde byl zajišťovací příkaz. Z tohoto rozsudku, jakož i z další judikatury NSS (srov. rozsudek rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č.j. 2 Afs 81/2004-54, či usnesení ze dne 24. 11. 2004, č.j. 1 Afs 47/2004-75) vyplývá, že je-li žalobou napadeno rozhodnutí vydané v exekučním řízení, pak se již soud nemůže v rámci tohoto řízení zabývat věcnou správností pravomocného exekučního titulu (zajišťovacího příkazu), ale pouze jeho existencí.

[38] Jinou otázkou ovšem je, zda je soud povinen přihlídnout i k těm skutečnostem, které se sice týkají existence exekučního titulu, ale nastaly až po skončení správního řízení.

[39] Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu. Toto pravidlo ovšem není bezvýjimečné a jeho aplikace může být v praxi v některých výjimečných případech omezena. Jedná se o případy, kdy by s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem věci nebylo možné důslednou aplikaci ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č.j. 1 As 32/2006-99, či náleží Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 605/03).

[40] V daném případě soud dospěl k závěru, že se právě o takovou výjimečnou situaci v projednávaném případě jedná, neboť za ní lze dle zmiňovaného rozsudku NSS sp.zn. 9 Afs 28/2011 označit situace, kdy je (krajskému) soudu známo, že v důsledku jeho vlastní rozhodovací činnosti je existence zajišťovacího příkazu jako exekučního titulu zpochybněna, resp. kdy je zřejmé, že dojde ke zrušení zajišťovacího příkazu, na jehož podkladě byla exekuce nařízena. S ohledem na to, že soud zjistil, že zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014, jakožto exekuční titul v předmětné věci byl předmětem přezkumu ve věci vedené pod sp.zn. 8Af 12/2015, kde bylo na den 27. 3. 2019 nařízeno ústní jednání, tak usnesením ze dne 21. 3. 2019, č.j. 6Af 9/2016-71, přerušil řízení ve věci nyní projednávané,

neboť otázka existence zajišťovací příkazu měla bezprostřední vliv na správní rozhodnutí nyní přezkoumávané.

- [41] Protože zdejší soud zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014, jakožto exekuční titul, na jehož základě byl vydán exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014, zrušil (a jeho rozsudek byl následně potvrzen NSS), tak nemůže obstát ani samotný exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014 (kdy rozhodnutí o námitkách proti němu bylo zdejším soudem zrušeno rozsudkem ze dne 27. dubna 2022), a logicky tak ani žádné další úkony či rozhodnutí vydaná v rámci daňové exekuce zahájené tímto exekučním příkazem. Zrušení exekučního titulu (zajišťovacího příkazu ze dne 27. 11. 2014) tak svědčí o nezákonnosti celé exekuce od samého počátku, a tím pádem i o nezákonnosti zajištění movitých věcí žalobce, resp. o nezákonnosti rozhodnutí o jeho návrhu na vyloučení majetku z daňové exekuce.
- [42] Na úplný závěr soud poznamenává, že k obdobnému závěru dospěl v nedávné době NSS ve svém rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č.j. 5 Afs 25/2018-120, kde byl předmětem přezkumu exekuční příkaz ze dne 3. 12. 2014, č.j. 6838830/14/2007-00540-108308, jímž byla nařízena exekuce příkázáním pohledávky z bankovního účtu společnosti QANTO CZ k vymožení nedoplatku na dani v částce 164.364.473 Kč, kde byl exekučním titulem stejný zajišťovací příkaz ze dne 27. 11. 2014 jako v nyní projednávané věci.
- [43] Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem (byť k tomuto závěru je možné dospět až v době vydání tohoto rozsudku, nikoliv v době vydání napadeného rozhodnutí, jak bylo shora odůvodněno), a proto jej soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[44] Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce JUDr. Filipa Seiferta, MBA, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 9.300 Kč za 3 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby, účast na jednání) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění, a za půl úkonu při účasti na jednání, na němž došlo pouze k vyhlášení rozsudku dne 28. 4. 2022. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 1 200 Kč za 4 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů činí bez daně z přidané hodnoty 15 050 Kč, daň z přidané hodnoty částku 2 530,50 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek

předseda senátu